

KATE FROST

*Láska
v
Amsterodamu*

KAZDA

KATE FROST

*Láska
v Amsterdamu*

KAZDA

TIRÁŽ

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: říjen 2025

ISBN: 978-80-7670-278-3

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

Původní název: The Amsterdam Affair

Text copyright © 2020 Kate Frost

Poprvé vydala Kate Frost, Velká Británie

Czech edition © 2025 Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková úprava: Boleslav Ryljak

Korektura: Karolína Šnajdrová

Sazba: Jindřich Hoch

Návrh obálky: Pavel Ševčík

Tisk a vazba: TNM Print, s.r.o., Nové Město

ISBN 978-80-7670-243-1

Tento titul je ve výhradní distribuci Euromedia Group a.s.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

RECENZE NA LÁSKU V AMSTERODAMU

„Další skvělý příběh od Kate Frost – a jeden z jejích vůbec nejlepších. Postava Iris mě naprosto uchvátila, fascinovalo mě sledovat, jak se během vyprávění mění a roste... Nikdy jsem v Amsterdamu nebyla, ale díky autorčiným barvitým popisům jsem měla pocit, že tam Iris stojím po boku – v zasněžených ulicích, na vánočních trzích i v útulných domech a kavárnách.“

— *Elaine Jeremiah, autorka románu Elizabeth and Darcy: Beginning Again*

„Romantice obvykle příliš neholduji, a to ani když se odehrává v nádherném prostředí. Tentokrát jsem ale musela uznat, že tahle kniha to zvládla opravdu mistrovsky.“

— *Ali Bacon, autorka In the Blink of an Eye*

„Půvabný a povznášející příběh o tom, jak následovat hlas svého srdce a nikdy se nevzdat snů. Odehrává se v kouzelně zasněženém Amsterdamu... Dokonalé, hřejivé čtení.“

— *Morning Cup of Translate*

„Okouzlující popisy zimní atmosféry, hřejivých amsterodamských bytů i lákavých dobrot... Úžasný příběh, který nám připomíná, jak důležité je oddat se své vášni a mít odvalu vydat se za vlastními sny.“

— *Kim Rigby, autorka The Black Fire Chronicles*

*Na památku babičky, dědečka a kouzelných Vánoc,
které jsme s nimi prožili.*

*Na památku babičky, dědečka a kouzelných Vánoc,
které jsme s nimi prožili.*

kapitola 1

Iris už asi po desáté četla drobný vzkaz připevněný ke kytici, jako by mezi jeho řádky mohla najít nějaké skryté tajemství.

Budu na tebe čekat v našem oblíbeném bistru. Dnes večer v 19:30. S láskou Will.

Mezi bodláky, větvičkami jemného nevěstina závoje a sytější žlutými alstromeriem se ukrývala kartička s jednoduchým srdcem na přední straně – nenápadné a přitom nesmírně dojemné gesto od muže, který svou náklonnost jen zřídkakdy dával na odiv takto veřejně.

Kelly se naklonila přes přepážku mezi stoly a přejela kyticí významným pohledem.

„Vsadím se, že tě chce požádat o ruku.“

„Nebud' směšná.“ Iris mávla rukou, i když někde hluboko v sobě zoufale toužila, aby Kelly měla pravdu. Zásnuby právě v jejich oblíbené restauraci – to by k němu dokonale sedělo. Ne, určitě by si před ni neklekl na jedno koleno před všemi těmi lidmi, jen nerad býval středem pozornosti. Na druhou stranu by si určitě vybral podnik s decentní atmosférou, světlem svíček a nádechem elegance. Bistro tyhle požadavky dokonale splňovalo. Její představivost uháněla tak rychle, jak bušilo její srdce.

Na Nový rok už spolu budou slavit jejich sedmé výročí. Nedávno konečně dodělali renovaci domu, který kousek po kousku přetvořili do svého vysněného domova. Dalším logickým krokem přece musela být svatba... a potom možná i děti.

S dlaněmi vlhkými nervozitou a s přívalem napjatého vzrušení v žilách si Iris připravila kávu. Donutila se vrátit k pracovnímu stolu a soustředit na své povinnosti. Bylo teprve jedenáct dopoledne – ještě ji čekal celý den, než zjistí, co Willovo gesto skutečně znamená a jaký večer jí osud přichystal.

Restaurace v centru Yorku pro ně byla srdcovou záležitostí, místem pro každou výjimečnou příležitost. Když Iris otevřela dveře, srdce se jí rozbušilo. Prostor působil velkoryse a přesto útulně a měkký svit svíček mu dodával téměř pohádkovou atmosféru.

Spatřila Willa. Jeho tmavé, krátce střižené vlasy se v šeru leskly, ruku měl ležerně přehozenou přes opěradlo prázdné židle vedle sebe a hlavu skloněnou nad telefonem.

„Ahoj,“ oslovila ho tiše, když k němu došla.

Zvedl hlavu, usmál se, vstal a políbil ji na tvář. „Vypadáš nádherně.“

Posadila se proti němu a pokoušela se zachovat klid. „Čemu vděčím za tohle překvapení?“

„Zvláštní příležitost si žádá zvláštní místo,“ odpověděl a jeho pohled se zaleskl.

Iris si propletla ruce na stole, aby zakryla lehké chvění. „A o jakou příležitost tu jde?“

Zdálo se, že sotva zadržuje touhu to vyslovit. S rozvázanou kravatou a dvěma rozepnutými knoflíky košile vypadal uvolněně, a přesto tak neodolatelně. Udělá to hned? Nebo až na závěr večera? Přinutila se soustředit na jeho tvář, a ne na divoké bušení svého srdce.

Přišel číšník s lahví červeného. „Vaše víno, pane.“ Nalil jim do sklenic a usmál se. „Jste připraveni si objednat?“

Will na ni pohlédl přes stůl. „Já už mám jasno. Potřebuješ ještě chvíli?“

„Vlastně ne,“ pousmála se a zadívala se na číšníka. „Pořád máte na jídelníčku vepřové s pastinákem?“

„Myslíte bůček s pastinákovým pyré a jablečným přelivem? Ano, samozřejmě.“

„Tak ten si dám,“ rozhodla se.

„Dám si to samé,“ dodal Will a podal jídelní lístky číšníkovi.

Iris se napila vína a chvíli ho pozorovala. Tanec plamínku svíčky kreslil na jeho tváři stíny, které zvýrazňovaly pevné rysy i jemné strniště na bradě. V tu chvíli jako by kolem nich svět přestal existovat. Stačilo, aby se podívala do jeho očí.

„Tak tedy...,“ Will se naklonil blíž a vzal její ruce do svých. V očích mu problesklo zajiskření, které jí okamžitě rozbušilo srdce. „Tou zvláštní příležitostí je... Amsterdam.“

Iris se zamračila, přesvědčená, že přeslechla. „Amsterdam? Co tím myslíš?“

„Mám tam novou práci,“ pronesl s úsměvem.

Jeho slova jí projela jako nůž. Tentokrát slyšela jasně a srdce jí těžce kleslo.

„Počkej... já tomu nerozumím. Tobě někdo nabídl práci?“

„Ano. Pozici produktového manažera v oddělení, kam jsem se už dlouho chtěl dostat. Přesunout se do

naší pobočky v Amsterdamu. Je to obrovská příležitost, Iris.“

„A to mi jen tak říkáš, že budeš pracovat v Amsterdamu?“ Z jejího hlasu zazníval zmatek i tichá výčitka. „A co my dva? Jak to máme zvládnout?“

Jeho stisk zesílil, palci jí klouzal po dlaních, jako by ji chtěl uklidnit. „Přestěhujeme se tam spolu.“

„Amsterdam...“, zopakovala tiše, skoro bez dechu.

„Ano. Nejprve jen na rok, pak se můžeme vrátit. Není to skvělé?“ Jeho oči planuly nadšením.

„Já... no...“, hledala slova a upínala se k jeho doteku, aby v sobě našla klid. „Je to... hodně nečekané.“

Celý den měla v hlavě představu večera korunovaného zásnubami. Kelly byla tak přesvědčená, že ji Will plánuje požádat o ruku, až tomu uvěřila i sama Iris. Po šesti letech vztahu v ní klíčila naděje, že už se konečně přiblížili k tomu velkému kroku – ostatně se o tom i bavili a v zásadě jen čekali na dokončení rekonstrukce domu. Místo toho teď ale poslouchala cosi o jeho nové práci o Amsterdamu.

„Proč jsi mi vůbec neřekl, že ses ucházel o jinou práci?“

„Nechtěl jsem to zakřiknout“, vysvětlil tiše.

Iris mu jemně vyprostila ruce z dlaní. „Dobře, chápu, že sis nebyl jistý... ale o tak zásadní změně jsme si přece měli promluvit. To není maličkost.“

Will zkrříl paže na prsou a jeho úsměv pomalu vyprchal. „Myslel jsem, že z toho budeš mít radost. Vždyť je to práce, o které jsem vždycky snil.“

„Já mám radost... jenže –“ Slova se jí zadrhla v hrdle, zatímco v hrudi narůstala těžká vlna paniky. „Jen je to všechno tak náhlé. Myslela jsem, že se o podobných věcech rozhodujeme společně.“

„Proč? Bála by ses, že bych to vzal i přes tvoje odmítnutí?“

Iris ztišila hlas a snažila se do něj dostat klid, aby odvrátila zbytečnou hádku. „Tohle si vykládáš úplně špatně.“

Will si povzdechl, promnul si čelo a znovu po ní natáhl ruku. „Omlouvám se. Nechtěl jsem tě tím vyděsit. Jenom – ta práce pro mě tolik znamená. Nechtěl jsem, abys zbytečně přemýšlela o stěhování, kdyby mi to náhodou nevyšlo.“

„Opravdu je to pro tebe tak důležité?“ zeptala se tiše, i když odpověď vlastně už znala.

„Je to šance, kterou nemůžu odmítnout. Musím do toho jít, Iris.“

Jeho slova na ni dopadla s tíhou, která se nedala ignorovat. Večer, který si vysnila jako nejromantičtější událost v jejich vztahu, se rozpadl na střípky. Místo prstenu na ruce jí Will nabídl stěhování do cizí země, daleko od rodiny, od všeho známého.

„Fajn“, vydechla nakonec, „omlouvám se, že nevypadám nadšeně. Ale tohle je doslova asi ta poslední věc, kterou jsem čekala.“ Zastrčila pramen vlasů za ucho a zadívala se do sklenky s vínem, aby skryla lesk v očích. *Napadlo ho vůbec, že dnes doufala v zásnuby?* „Takže tu práci máš. To ti přeju – opravdu. A kdy nastupuješ?“

„V listopadu.“

„V listopadu?“ zvedla k němu oči a ucítila, jak jí žaludek sevřela panika. „Proč tak brzy? Proč nepočkat aspoň do Nového roku?“

„Chtějí, aby kancelář fungovala ještě před Vánoci. Abychom už v lednu mohli pracovat. Já vím, že je to narychlo...“

„Narychlo?“ přerušila ho. „Wille, vždyť je to za měsíc.“

Přikývl, ale v jeho tváři zůstala tvrdohlavá soustředěnost, jakási neústupnost, která ji znejistila ještě víc. „Souhlasím, je toho na tebe hodně najednou. Ale zkus si představit, co všechno se mi tím otevírá.“

Iris ucítila, jak se jí sevřelo hrdlo, jako by jí někdo vzal dech. „Tobě možná“, vydechla sotva slyšitelně.

„Ale Iris, nedělej to složitější, než to je.“ Jeho hlas zněl prosebně a přitom rozhodně. „Prospěje to nám oběma, věř mi. Stejně svou práci nesnášíš – myslel jsem, že budeš nadšená, když budeš moct konečně dát výpověď.“

Iris sevřela sklenici s vínem, aby zakryla chvění prstů. „Jo, už chci odejít dlouho“, přiznala a koutky rtů se jí stáhly do trpkého úsměvu. „Ale pořád je to jisté místo. A já nemám nic, z čeho bych mohla žít. Jak si mám, proboha, najít práci v Amsterdamu? V cizím městě, v cizí zemi, bez kontaktů?“

„To je na tom právě to nejlepší“, řekl Will a koutky úst se mu zvedly do úsměvu. „Až mi přidají, nebudeš muset pracovat vůbec.“

Iris se narovнала, založila si ruce na prsou a trochu se odtáhla od stolu. „Nebudu přece celý rok žít na tvůj účet.“

„Tak jsem to nemyslel, lásko“, zjemnil tón. „Jen jsem chtěl říct, že co se práce týče, nemusíš se tím stresovat. Samozřejmě si klidně něco najít můžeš. Ale můžeš si tam práci hledat svým tempem, bez stresu. A mezitím se nemusíš ničeho bát. Firma nám zaplatí bydlení, takže finančně budeme na tom líp než teď. Zamysli se nad tím, Iris – je to obrovská příležitost.“

Iris celý víkend nedokázala myslet na nic jiného. Jeho slova jí zněla v hlavě jako kolovrátek, pořád dokola. Nedokázala je potlačit, i když se snažila sebevíc. A když v pondělí ráno dorazila do práce, myšlenky jí pořád odbíhaly, až si nakonec přiznala, že musí udělat nějaké rozhodnutí. A vzhledem k tomu, kolik jim zbývalo času, si nemohla dovolit příliš otálet.

Sešla se na oběd s Kelly. Seděly spolu na lavičce v parku, jen pár minut chůze od kanceláře. Iris si potřebovala pročistit hlavu a svěřit se jí dřív, než se ta novinka roznese v práci sama. Obě už léta pracovaly jako asistentky vedení, dvanáct let bok po boku. Padly si do oka hned od první chvíle, co Kelly nastoupila, a přátelství je brzy spojilo víc než jejich pracovní povinnosti. Iris věděla, že odchod z práce ji bolet nebude, ale uznávala, že jí tam roky strávené i mnohé daly – nejvíce ze všeho pak právě Kelly. Musela si připomenout, že jejich přátelství odchodem z práce přece neskončí, na to bylo až moc pevné.

„Nikdy by mě nenapadlo, že někdy odejdeš,“ řekla Kelly a šťouchla vidličkou do cherry rajčete v kelímku se salátem.

„Mě taky ne,“ přiznala Iris.

„Ale už jsi chtěla pryč dlouho. Všichni vědí, že už tě to tady nebaví. Ne že bys na to kašlala, to vůbec, ale je vidět, že ve skutečnosti toužíš po něčem úplně jiném. Někdo by to možná nepoznal, ale já to vím.“

Na druhém břehu jezírka se listy stromů zbarvily do zelené, žluté, oranžové i rezavé. Travnatý břeh byl posetý spadáním listů a živý plot vedle lavičky hrál stejnými odstíny – mezi zelení se tu a tam zableskla jantarová či rudá, jako by park oblékl podzimní kabát.

Iris si povzddechla. „Nemůžu se zbavit pocitu, že to není dobrý nápad.“

„Máš nějakou jinou možnost? Kdybys s Willem nejela, zničilo by to váš vztah. Snad to ani nezvažuješ?“

„Ne, samozřejmě že ne. Jen... tohle není to, co jsem si představovala. Máme spolu koupený dům a já doufala, že se vezmeme. Asi upřímně nevím, jestli stojím o tak zásadní změnu.“

„Proboha, Iris, vždyť je ti dvaatřicet. Máš ještě spoustu času. Ber to jako šanci na rok vyzkoušet něco jiného. Vždyť je to ideální – on má skvělou práci, máte spolu krásný vztah. Je hezký, okouzlující, vaří líp než většina šéfkuchařů... Řekni, co víc bys chtěla? Já skončila s parchantem, co mě podvedl, a ty sis našla pana Dokonalého. A navíc – já vás seznámila, takže se cítím tak trochu zodpovědná za vaše štěstí.“ Kelly se zasmála. „Proč bys tohle všechno chtěla zahodit, když další krok je svatba a děti?“

„Já nic zahodit nechci, já jen nechci do Amsterdamu.“

„Třeba tě tam požádá o ruku – nebylo by to romantické?“

„Ještě před pár dny jsi mi tvrdila, že to uděláš v pátek.“

„Taky tě to napadlo!“

„No jo, tak jsme se obě spletly.“

„Ale chceš, aby to udělal, vid? Aby tě požádal o ruku.“

„Ano, chci. Ale chci to brzy. A stěhování do Amsterdamu mi do toho nějak nezapadá. Já se chci usadit, ne zase balit kufry. Připadá mi to jako něco, co máš udělat ve dvaceti, ne ve třiceti. A jestli teď váhám, jestli s ním odjet do ciziny, nebude ten tlak po svatbě a dětech ještě větší?“

„Tohle je jen strach z neznámého,“ namítla Kelly jemně. „Nemáš problém s Willem, ale s tím, že budeš začínat od nuly někde jinde. On tě prostě postavil před něco, co jsi nečekala, a ty panikaříš. To je normální. Já bych byla nadšená, kdyby mě chlap překvapil oznámením, že se kvůli jeho práci stěhujeme do zahraničí. To je přece jako z filmu.“ Pokrčila rameny. „Jak říkám, je to skvělá příležitost. Máš krásný domov, kam se po roce zase vrátíš. A mezitím zažiješ dobrodružství, než přijde čas usadit se natrvalo.“

Iris věděla, že Kelly má částečně pravdu – její slova byla přesně tím hlasem rozumu, který po šoku z Willovy novinky potřebovala. Možná to opravdu byla poslední šance zažít něco nového, než bude pozdě. Rok spolu v Amsterdamu, poznávání města i sebe navzájem v nových kulisách... Mohlo by to jejich vztahu prospět. Nebyl to Will, čeho se bála, ale opuštění bezpečí, na které si zvykla. Možná by bylo dobré odhodit strach a zkusit nový život. Co tím může ztratit?

Když se vrátily do kanceláře, Iris napsala e-mailem výpověď a odeslala ji. Hotovo. O tomhle okamžiku přece snila už roky. Výpovědní lhůta byla čtyři týdny – a přesně tolik času jim zbývalo. V listopadu už do téhle budovy nikdy nevstoupí. Rychlost, s jakou to udělala, jí ale naháněla obavy. Stihla to vůbec promyslet? Ano, představa dobrodružství v cizině byla lákavá, ale i přes Kellyinu podporu ji svíral pocit nejistoty. Vytrhnout se z prostředí, které tak dobře znala... to nebylo nic snadného. Jenže rozhodnutí už padlo. A teď nebylo cesty zpět.

Teprve když se Iris toho večera vrátila domů a jako obvykle dorazila dřív než Will, tak jí realita blížícího se stěhování došla naplno. Ano, svou práci zrovna nemilovala, ale vědomí, že v ní má skončit

a odjet do ciziny – do neznáma – bez zajištěného místa, v ní vyvolalo malý záchvěv paniky.

Zavřela za sebou dveře řadového domku a nechala se pohltit pocitem bezpečí, který jí přinášelo známé prostředí. Tma a chlad zůstaly venku a uvnitř ji obklopovalo teplo domova. Opřela se na okamžik o dveře, zhluboka se nadechla a snažila se nepustit k sobě nahromaděný stres. Sebrala hromádku pošty a zamířila do kuchyně, kde se opřela o linku a tiše vydechla. Představa času stráveného bez Willa, zatímco on si bude v nové práci budovat kontakty a navazovat nová přátelství, ji zneklidňovala.

Pokud si taky brzy nenajde práce, bude se v cizím městě cítit ještě osamělejší. York byl jejím domovem. Budou muset opustit dům, který s Willem posledních osmnáct měsíců tak namáhavě opravovali, jejich životní dílo – a zrovna teď, když konečně působil hotově, zabydleně. Pohladila chladký, uhlově zbarvený povrch kuchyňské linky a pak se zadívala k oknu s výhledem do zahrady. V šeru toho sice nebylo moc vidět, ale teprve nedávno ji dokončili. Kolikrát tu v září seděli dlouho do noci s pivem nebo sklenkou růžového vína. A teď měli tohle jejich útulné hnízdečko lásky vyměnit za cizí město, kde ani nikdy nebyla.

Nalila si sklenku vína z lahve chlazené v lednici a vyndala ingredience na kuřecí po thajsku s kešu. Ještě před pár lety by po takové příležitosti skočila – opustit všechno a vyrazit do světa. Ale poslední měsíce, kdy dům zvelebovali, už začala přemýšlet o další kapitole – zasnoubení, svatbě, dětech. Stěhování do Amsterdamu, byť jen na rok, celou tu životní etapu odkládalo na neurčito. Jenže ona Willa milovala a on ji také, o tom vůbec nepochybovala. Možná to znamenalo, že Amsterdam je zkrátka nedílnou součástí jejich příběhu.

Nakrájela kuře, opláchla pak chci pustila si klidný playlist na Spotify, aby přehlušila myšlenky, které se k ní neustále vracely. Will se objevil tiše – postřehla ho až ve chvíli, kdy vešel do kuchyně s lahví vína v ruce a úsměvem, který mu rozzářil tvář.

„Dneska jsi doma brzy,“ poznamenala, aniž zvedla oči od prkénka.

Odložil lahev na linku a políbil ji na spánek. „Dneska šlo všechno hladce.“

Uvolnil si kravatu, vyhrnul si rukávy a postavil se vedle ní. „Běž si sednout a odpočiň si. Já to udělám,“ řekl a přisunul k sobě pánev.

„Jsi si jistý?“

Mávnutím ji odbyl. Dál už neprotestovala, vzala si skleničku se zbytkem vína a odešla do obývacího pokoje. Rozsvítila lampy, zatáhla závěsy a odřízla se od tmy za okny. Milovala ten okamžik – vědomí, že jsou spolu, obklopení domovem, který si vlastníma rukama vybudovali. Chtěla si to užít, zvlášť teď, když se blížily Vánoce. Představovala si, jak k nim pozvou rodinu, uspořádají večeři nebo herní večer. Toužila tohle místo, do kterého vložili tolik energie i snů, využít naplno.

Na zapálení krbu ještě nebylo venku dost zima, ale se zapnutým topením a hromadou polštářů na pohovce působil pokoj příjemně a útulně. Posadila se, natáhla se po knize ležící na konferenčním stolku a začala číst. Hlavou jí však probleskla myšlenka, jestli ji Will nevyhnal od sporáku jen proto, aby se vyhnul další debatě o stěhování. Věděla, jak moc ho ta nabídka nadchla, a to poslední, o co stál, byly její pochybnosti.

Slova na stránce se jí začala míhat před očima. Odložila knihu vedle sklenky a vstala. Sama sebe přistihla, jak Willa podezírá a zaplétá se do vlastních obav. Za posledních pár dnů se všechno změnilo, ačkoli zatím se nezměnilo vlastně vůbec nic. Amsterdam bude jen epizodou v jejich životě – a začínala si uvědomovat, že to, co ji děsilo nejvíc, nebyla cesta samotná, ale blížící se chaos, který to přinese.

Vyšla nahoru do pokoje pro hosty, který sloužil i jako pracovna. Okno na zadní straně domu nabízelo pohled do zahrady. Často si představovala, že jednou místnost přetvoří v dětský pokoj. Will měl v rohu stůl s počítačem, ona si postavila svůj větší pracovní stůl k oknu. Původně tu chtěla znovu začít kreslit, ale postupně se na stole hromadily výstřižky z časopisů o bydlení i zahradě a náčrtky vysněných interiérů. Vystudovala umění a pak ilustraci, ale nikdy se jí nepodařilo proměnit to v kariéru.

Po škole nastoupila na recepci v pojišťovně – jen dočasně, říkala si tehdy. Zůstala tam ale celé roky a postupně se vypracovala na asistentku vedení. Byla to sice kariéra na hony vzdálená jejím snům, ale plat nebyl špatný a kolegové byli příjemní. A právě tam potkala Kelly, díky které se později seznámila s Willem.

Pestrobarevné vzorníky látek a palety barev na stole v ní na okamžik probudily chuť vzít znovu do ruky tužku. Takové nutkání nepocítila snad už celé měsíce. Kdy naposledy vytvořila něco, na co byla hrdá? Ani si nedokázala vzpomenout. Nakonec dala přednost jistotě před riskem práce na volné noze. Možná bylo vlastně dobře, že ji okolnosti nutily ke změně, i když by si přála, aby k tomu došlo o něco dříve. Teď už ale nebylo na výběr. Třeba bude Amsterdam přesně tím novým začátkem, který potřebovala a ke kterému by se sama nikdy neodhodlala.

Musela se na to dívat pozitivně. Will byl z toho všeho nadšený a jí samotné bylo líto, že mu radost tak

trochu kazí svým strachem. Tak či onak – smířit se s tím musí. Stěhování do Amsterdamu nyní bylo jistou součástí jejich budoucnosti.

kapitola 2

Obloha měla těžkou, olověnou barvu a hrozila deštěm. Iris si přitáhla svetr blíž k tělu a ještě naposledy nahlédla do každého pokoje, než za sebou pevně zavřela dveře. První listopadový den byl typicky podzimní – chladný vítr vířil suché listí, které se lepilo k chodníkům a zachytávalo se v okapech. Co by teď dala za to, aby mohla zůstat doma, rozsvítit lampy v obýváku, rozdělat oheň v kamnech a zachumlat se na pohovce do deky s knihou v ruce. V troubě by se mezitím dusilo voňavé ragú a pekly brambory ve slupce.

„No tak, Iris. Co ti tak dlouho trvá?“

Povzddechla si. Nechtěla Willovi kazit náladu. Poslední dva týdny se snažila být co nejpozitivnější, ale teď, když nastal okamžik odjezdu, jeho nadšení nesdílela. Rozuměla významu jeho nové práce a měla z něj radost, jenže opustit Anglii... v tom už si nebyla tak jistá. Měla ale vůbec na výběr? Máma jí často opakovala, že manželství je o kompromisech. Iris to chápala a samozřejmě věděla, že s Willem nebudou vždycky chtít totéž. Jenže vzpomínka na nešťastné manželství rodičů ji strašila – vydrželi spolu celé její dětství, až do chvíle, kdy krátce po jejích šestnáctinách přišel rozvod. Teď se přistihla, že sama ustupuje už tak brzy. Bála se, aby neskončila stejně. Ale nebylo fér se s rodiči srovnávat – Will nebyl jako její otec, nevěrný a tajnůstkářský. Milovali se. A přesto v sobě cítila pochybnost, jestli chce strávit rok v cizím městě, když ještě před chvílí byla přesvědčená, že budou plánovat svatbu.

Nakoukla do koupelny, aby zkontrolovala kohoutky a přivřené žaluzie. Už nemohla dál otálet. Seběhla po schodech a dole našla Willa v džínách a zimní bundě, obklopeného kufry a taškami.

„Taxík je už tady,“ oznámil, zatímco sunul jeden z kufrů ke dveřím.

„Začni všechno vynášet, já jen naposledy zkontroluju kuchyň.“

Všechno bylo vypnuté, zadní dveře zamčené. Iris pohládla krabičku čokolády a lahev prosecca, které nechali na uvítanou pro bratrance Joea s manželkou – měli se nastěhovat v pondělí a pár měsíců tu bydlet, než si najdou dům v Yorkshire Dales. Nebyli jediní, koho čekala změna, ale Iris Joeovi jeho přesun z Londýna na sever tak trochu záviděla.

Dost zbytečného přemýšlení. Bylo rozhodnuto. Mířila do Amsterdamu – a hlavní bylo, že jedou spolu. O jízdu taxíkem, vlakem, autobusem a hodinový let později přistáli na amsterodamském letišti Schiphol. Déšť, který se nad Anglií jen hrozivě stahoval, se tady spustil naplno a Iris toužila víc než kdy dřív být doma, v teple, u filmu, poblíž plápolajícího krbu. Místo toho jí byla zima a krk měla z nepohodlného spánku v letadle ztuhlý.

Po vyzvednutí zavazadel zamířili na nádraží a po chvíli nastoupili do dvoupodlažního vlaku. Iris se posadila k oknu – Will jí pevně svíral ruku. Cítila z něj napjaté vzrušení, zatímco vlak svištěl vpřed. Kapky deště klouzaly po skle a za ním se rozlévala jen tmavá šed', dokud se nepřiblížili k Amsterdamu a venku se neobjevily první světelné odlesky.

Iris nedokázala přesně pojmenovat, co cítí – nebylo to nadšení, ale ani tíživá nervozita. Poslední měsíc byl takový kolotoč zařizování, že si sotva našla chvíli pro sebe. Tady jí ale prázdnno chybět nebude. Jakmile se zabydlí a Will v pondělí nastoupí do práce, bude mít celé dny na to, aby zjistila, co vlastně chce.

Déšť bubnoval neúnavně dál, a tak se rozhodli zavolat si taxi, namísto aby složitě hledali správný autobus s kufry v ruce. Jízda netrvala dlouho – kola vozu šplouchala přes kaluže a oni míjeli podél kanálů domy s osvětlenými okny, jejichž odlesky se houpaly na hladině, kterou tu a tam překlenovaly malé mosty pro pěší. Iris zachytila útržky útulných interiérů a v tu chvíli zatoužila být někde uvnitř, v teple a suchu. Bylo teprve pozdní odpoledne, ale těžká obloha působila, jako by už padal večer.

Taxi zastavilo poblíž kanálu u rozlehlé budovy s vysokými okny. Nad širokými prosklenými dveřmi se vyjímalo jméno „The Mansion Apartments“. Jejich nový domov. Pod přístřeškem stála žena s deštníkem složeným v ruce. Ačkoli jim taxikář pomáhal s kufry, Will i Iris byli během pár okamžiků promočení.

„Wille, vítejte v Amsterdamu,“ usmála se žena v elegantním kostýmu na podpatcích, zatímco Iris si připadala rozčuchaná a zmáčená. Podala jí ruku. „A vy musíte být Iris. Jsem Chloe, personalistka. Vítejte doma. Jen se obávám, že budeme muset znovu na chvíli do deště – vchod do vašeho bytu je

hned za rohem.“

Vyhýbali se proudům vody, když ji následovali úzkou uličkou mezi domy. Chloe odemkla nenápadné černé dveře. „Vchod sdílíte jen s jedním dalším bytem o patro níž,“ vysvětlila, „a samozřejmě odsud máte nádherný výhled na město.“

Výtahem vyjeli do druhého patra. Chloe odemkla dveře a pustila je dovnitř. V zrcadle v předsíni Iris zahlédla vlastní odraz – rudé kudrny zdivočelé větrem a deštěm, tváře zlehka zrudlé chladem.

„Jaká byla cesta?“ zeptala se Chloe, když si odložili kufry. „Kromě toho strašného počasí snad bez problémů?“

Will jí něco odpověděl, ale Iris sotva vnímala. Už ji mezitím totiž zcela pohltil pohled na prostorný obývací pokoj s obrovskými okny a dechberoucím výhledem na kanál.

„Je to tady nádherné, že?“ Chloe zachytila její výraz a spokojeně se usmála. „Vaše reakce hovoří za všechno. Pojďte, ukážu vám kuchyň.“

Obývací přecházel v jídelní kout a ten plynule navazoval na velkou kuchyň. Pod nohama vrzaly staré dřevěné podlahy, kuchyň působila okázale a přitom útulně. Přes šed' venku dovnitř pronikaly odlesky pouličních lamp, a když Chloe rozsvítila podsvícení linky a místnost se rozzářila, nadšeně se usmála. Černé skříňky kontrastovaly s odvážnou tyrkysovou stěnou a uprostřed stál stůl s lampou a mísou ovoce.

„To je funkční krb?“ zeptal se Will a kývl směrem k obývacímu.

Iris se otočila a ucítila náhlý záchvát vzrušení – kamna na dřevo, koš s poleny, zdobené obložení s vázou květin a velké zlatené zrcadlo. Už se viděla, jak tu sedí v sametovém křesle, s knihou v klíně a výhledem na kanál, místo aby se choulila na pohovce doma.

„Ano, krb tady máte v každé místnosti – v téhle jsou kamna a v ložnici nahoře otevřený krb. Pojďte, ukážu vám to.“

Zbytek prohlídky jim doslova vyrazil dech. Vysoké stropy, stěny v jemně modré barvě, měkké pohovky... A pak podkrovní ložnice – útulná, s námořnickou modří na stěnách, dřevěnými trámy a kamenným krbem, před nímž stála dvě sametová purpurová křesla.

Holé podlahy nesly stopy minulosti – mezi obroušenými prkny se místy leskly zbytky starých nátěrů v odstínech červené, hořčicové a zelené.

„Já nemám slov,“ vydechla Iris a zrak jí klouzal po drobných detailech – obrovité rostlině v glazované nádobě, nočních stolcích se zásuvkami, každá v jiné barvě, bronzových svícnech na krbové římse.

Will se na ni spokojeně usmíval a Chloe, opřená o zábradlí, se usmála také. „Máte celý víkend na zabydlení,“ řekla. „V pondělí, Wille, vás čeká seznamovací den v práci. Kdybyste cokoli potřebovali, dejte mi vědět.“ Podala mu vizitku a dvě sady klíčů. „Nechám vás užít si páteční večer. Máte nějaké dotazy?“

Will se podíval na Iris. „Teď mě nic nenapadá.“

„Výborně. V kuchyni najdete základní potraviny – chleba, mléko a podobně. Na stolku v předsíni jsou letáky s nabídkou okolních restaurací. Nedaleko je skvělá indonéská restaurace a kavárna na rohu u mostu dělá vážně úžasnou kávu. A ty jejich dorty, bože... No, však uvidíte sami.“ Zasmála se. „Užijte si víkend.“

Její kroky se vytratily po schodech a pak se ozvalo bouchnutí dveří.

Will se otočil k Iris, chytil ji za paže a zazubil se. „Tak co, teď už jsi nadšená?“

„Dobře, uznávám, že mi to vyrazilo dech,“ pousmála se Iris. Její obavy se už dávno rozpustily v bublající radosti.

Přitáhl si ji blíž. „Věřila bys tomu? Věděl jsem, že to bude hezké, ale tohle...“

„Je to mnohem lepší, než jsem si představovala,“ usmála se na něj Iris.

„Jsi šťastná?“

„Jo,“ přikývla. „Poslední týdný se toho semlelo tolik a tak rychle, že jsem vlastně nevěděla, co si o tom myslet. Ale tohle místo... nevím, jsem z toho tak nadšená, jak bych ani nečekala.“

„To rád slyším. Měl jsem pocit, že tě do toho tak trochu tlačím, a nebylo mi to příjemné. Chci, abys si ten rok tady užila stejně jako já.“

„Určitě si to tady užiju. Jen potřebuju čas, abych všechno vstřebala.“

Položila mu ruce na ramena a pousmála se. „Ale nejdřív musíme vybalit a sehnat něco k jídlu. Umírám hladu.“

Děšť dál bubnoval do oken, takže ven se jim nechtělo. Po vybalení začali objevovat byt. U vstupní haly našli sprchový kout, vedle podkrovní ložnice soukromou koupelnu s leskle zelenými obklady a volně stojící vanou ve zlatém odstínu. Nakonec se usadili na šedé sametové pohovce ve stylu chesterfield a začali se probírat hromádkou jídelních lístků.

„Toho je,“ zavrtěla hlavou Iris. „A všechno to zní skvěle.“

„Já mám takový hlad, že bych asi snědl cokoli.“

„Co máš navrchu?“

„Nějakou thajskou restauraci.“

„Rozváží?“

„Jo.“

„Tak objednáme odtamtud.“

Zatopili v krbových kamnech, a zatímco čekali na donášku, rozhodli se jít prozkoumat kuchyň, kde našli talíře a příbory. Chloe nelhala – v lednici bylo mléko a máslo, na lince čerstvý chleba a marmeláda, na stole mísa s ovocem a k tomu lahev malbecu a krabička čokolád s uvítacím vzkazem od Willovy firmy.

Iris otevřela víno a nalila jim oběma sklenku. Pak se postavila k velkému oknu a zadívala se ven. Mokrou noc prořezávaly jen kužely pouličních lamp a teplé světlo z domů na druhé straně kanálu. Podzim a zima byly její nejoblíbenější období a v koutku duše se bála, že o ně letos ve svém nově dokončeném domově přijde. Přesto měl tenhle amsterodamský byt zvláštní kouzlo – působil tak útulně, až ji to vnitřně uklidňovalo.

Teplou z kamen se rozlévalo po pokoji, svíčky na stole vrhaly drobné stíny a krbová kamna sálala měkkou, oranžovou září. Will k ní přišel, objal ji kolem pasu a spolu se zadívali ven, na nový výhled, který byl teď jejich.

Cinkl svou sklenkou o její. „Na zdraví.“

„Na zdraví,“ pousmála se Iris. „Na naše nové dobrodružství.“

kapitola 3

Podkrovní ložnice byla příjemně vyhřátá a se zataženými roletami přes střešní okna nešlo poznat, kolik je hodin.

Iris se protáhla a vychutnávala si, že je víkend a nemusí vstávat, pokud nechce. Will ležel na boku, zády k ní, jeho hrud' se pod tričkem za tichého chrápání pravidelně zvedala a klesala. Postel byla stejně pohodlná jako ta doma, ale samotný pokoj působil větší, luxusnější a rozhodně taky temnější. Byl jako stvořený pro zimní měsíce, i když si nebyla jistá, jaké to tady bude uprostřed léta. Naštěstí byl teprve začátek listopadu a blížily se vánoční přípravy.

Rozsvítila lampu na nočním stolku a vstala. Pohodlí ložnice kontrastovalo se světlým, otevřeným prostorem přízemí. Ranní světlo proudilo dovnitř dvěma obrovskými okny s výhledem na kanál. Předchozí noc byla příliš deštivá a tmavá, než aby Iris dokázala jejich nový výhled naplno ocenit, ale teď se konečně ukázal v celé kráse.

Mraky se rozptýlily a obloha nabyla jemně azurového odstínu s šedými cáry. Domy naproti, zalité vodnatým světlem, hrály všemi barvami – lososová se mísila s kávovou, uhlově šedou i rezavě červenou. Stromy na nábřeží zářily žlutí proti tmavým větvím. Bylo to okouzlující. Iris stála u okna, nasávala tu paletu barev a připomínala si vzrušení, které cítila předchozí večer, když poprvé vstoupili do bytu. Možná že přestěhování do Amsterdamu opravdu nebyl tak špatný nápad. Doma už příliš dlouho přešlapovala na místě, minimálně co se práce týkalo. A i když ji myšlenka začít od nuly v cizím městě znervózňovala, pocit nových možností jí vléval do žil určitý optimismus.

Od výhledu se nemusela odtrhnout ani při přípravě snídaně. Okna vedla podél celého bytu a byla tak velká, že kanál i městské domy měla pořád před očima. Našla podnos s obrázkem Van Goghových Slunečnic a s největší opatrností ho zanesla po strmých schodech zpátky do ložnice.

„Dobré ráno.“ Will seděl opřený o polštáře a listoval v mobilu. „Ty jsi vážně úžasná,“ usmál se. „Ale tohle bych měl dělat já pro tebe.“

Iris položila podnos doprostřed postele a posadila se k němu. „To nic není, už jsem stejně byla vzhůru. A je to jen toust a káva.“

Vzala si plátek toustu s džemem a Will jim oběma nalil kávu. Šálky jemně cinkly o sebe.

„Na zdraví. Na nás a náš rok v Amsterdamu.“

„Na zdraví.“

„Ještě jednou díky – i za to, že ses rozhodla sem se mnou jet. Moc to pro mě znamená.“

Iris se zasmála mezi sousty toustu. Počkala, až polkne, a zavrtěla hlavou. „Měla jsem snad na výběr? Vážně Wille, moc možností jsi mi nedal.“

Stydlivě se na ni podíval svýma velkýma očima a s úsměvem, který v ní rozpustil poslední zbytky zloby.

Jemně se dotkl jejího ramene. „Jsi příliš hodná, Iris. A uznej – teď, když tu jsi, že je to skvělé?“

„No jasně,“ kývla. „Teď už vidím, proč tě to tak nadchlo. Ale chápeš, že jsi na mě hodil bombu? Mělo to být naše rozhodnutí, ne jen tvoje.“

„A já už jsem se ti tisíckrát omluvil. A budu se omlouvat, dokud mi úplně neodpustíš.“

Iris na něj mávla polovinou toustu. „Nic se neboj, já si to už nějak vyberu.“

„Tak mě napadlo, že bychom mohli dnešek nechat jen na tobě. Budeme dělat cokoli, co si jen zamaneš,“ pousmál se. „Když už jsem tě sem teda přitáhl.“

Kdykoli Iris přepadly vlny výčitek za to, jak často si stěžovala na stěhování do Amsterdamu a jak nedokázala sdílet Willovo nadšení z vysněné práce, připomněla si, že to byl on, kdo se rozhodl změnit jejich život bez jediné otázky. Zatím šlo všechno hladce, ale v jejich očích měl pořád co dohánět.

„Tak co dnes podnikneme?“ zeptal se Will.

„Ráda bych viděla Rembrandtův dům, jestli ti to nevadí.“

„Myslel jsem si, že to navrhneš. A pak?“

„Nevím. Uvidíme, na co budeme mít náladu.“

Tropický liják, který je přivítal včera večer, se tentokrát držel dál. Den byl jasný a slunečný, i když už panoval chladný, opravdový podzim. Iris byla ráda za svůj kabát, šálu a Willovo teplé rámě, do něhož byla zavěšená. Ještě před odchodem spolu prostudovali mapu, aby našli cestu podél hlavních kanálů až

k Rembrandtovu domu – první zastávce jejich amsterodamského dobrodružství.

Amsterdam byl na jejich seznamu výletních cílů už dlouho, ačkoli původně spíše jako krátký výlet. Barcelonu, Lisabon i Prahu už měli za sebou, a tak byla možnost konečně prozkoumat tohle město vzrušující. Jenže poslední týdny pohltil shon kolem práce a stěhování, a tak plánování, co tu budou dělat, ustoupilo do pozadí. Naštěstí teď měli času dost.

Muzeum v Rembrandtově domu Iris překvapilo. Moderní vstup skrýval pečlivě obnovený dům ze sedmnáctého století – obývací pokoj, ateliér, kuchyni, vše šikovně a věrně přivedené k životu. Umění nikdy nepatřilo mezi Willovy priority, ten dával přednost technologiím a sportu. O to víc ji potěšilo, že alespoň projevoval snahu – kladl jí otázky na Rembrandtovy malířské techniky a působil opravdu zaujatě.

„To bylo vlastně mnohem zajímavější, než jsem čekal,“ přiznal, když vyšli zpět na chodník plný lidí. Po levé straně se kanál stácel pod rušnou silnicí. Naproti ní se rozprostírala pěší zóna, kde budova připomínající vysokou školu vrhala stín na ulici.

„Kam teď?“ zeptal se Will.

„Mám hlad.“

Stejně jako předchozí večery byl výběr z restaurací nekonečný, takže se rozhodli dát na doporučení přátel. Podnik jménem Vlaams Friteshuis nabízel hranolky, o kterých se říkalo, že jsou nejlepší široko daleko. Nechtělo se jim tam sedět, a tak si koupili kornout s brambůrkami a majonézou do ruky a zamířili cestou zpět směrem k mostu přes Singel.

Místo aby se vmísili do proudu lidí mířících na květinový trh a do kaváren, uhnuli stranou a našli si klidnější kout u vody. Slunce se odráželo na hladině a Iris si připadala, jako by se město na chvíli ztišilo jen pro ně dva.

Iris se opřela o zábradlí, namočila hranolky do majonézy a zadívala se přes kanál na krytý trh. „Připadá mi, jako bychom tady byli jen na víkend, a ne jako bychom tady bydleli.“

Will se k ní připojil a opřel se o zábradlí mezi zaparkovanými koly. „To proto, že děláme samé turistické věci.“

„A taky proto, že nemám žádnou práci. Teď je to fajn, ale co budu dělat, až v pondělí nastoupíš do práce? Zůstanu tady úplně sama.“

„Určitě si něco najdeš. Bude nám trvat celé týdny, možná i měsíce, než to tady celé prozkoumáme.“ Chytil ji za ruku, pak ji pohladil po tváři a zasunul jí neposedný pramen vlasů za ucho. „Opravdu si vážím toho, že to kvůli mně podstupuješ. Slibuju, že to bude stát za to, dobře?“

Iris projela hlavou nepříjemná vzpomínka na to, jak byla minulý měsíc rozrušená a plná zloby. Dobře ale věděla, že za to nemohl Will, ale její zklamaná očekávání – doufala v zasnuby a místo toho přišlo stěhování do cizí země.

Objala Willa kolem pasu, vzhledla k němu a tiše řekla: „Mrzí mě, že jsem byla tak mrzutá, když ty jsi měl radost. Já zase slibuju, že si to tady pokusím užít.“

„Tohle je fajn začátek, ne?“

„To rozhodně.“

Políbil ji a všechno napětí se rozplynulo jako mlha nad řekou. Zůstalo jen vědomí, že jsou spolu – a to bylo nejdůležitější. Čekalo je dobrodružství, na které budou jednou s úsměvem vzpomínat.

„Pamatuješ, jak jsme spolu začínali?“ naklonil se k ní Will a přitáhl si ji blíž. „A pořád jsme se předháněli v těch našich kuchařských soubojích? Řekl bych, že náš nový byt je jako stvořený na další experimenty.“

Iris se zasmála. „To bylo naše labužnické období.“

„Vsadil bych se, že jsme vyzkoušeli skoro každou restauraci v Yorku.“

Pohladila ho po tváři. „Možná bychom to měli zopakovat i tady. Jen se bojím, že nám rok nebude stačit.“

„Tenhle rok bude skvělý, Iris, slibuju.“ Políbil ji do vlasů. „Tak co podnikneme dneska?“

„Nevím... je mi zima.“ Zabořila bradu do šály a trochu se zamračila.

„Co kdybychom koupili dort a kávu s sebou, vrátili se domů, zapálili v krbu, schoulili se na pohovce a pustili si film?“

Iris se usmála a přikývla. „To zní jako naprosto dokonalý plán.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska v Amsterdamu***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.